

Persoonlijke toelichting

Gediagnosticeerd worden met een autismespectrumconditie op 45-jarige leeftijd, voorafgegaan door een uitgesproken ontrading, want *men zal je problematiseren terwijl je niet het probleem bent*, is niet hetzelfde als je neurologische anders-conditie als een even harde schok ervaren omdat je kinderen je vooraf gingen, is niet hetzelfde als een diagnose krijgen op jonge leeftijd.

Dit is 45 jaar zien wat er in de wereld gaande is en hoe de tijdsgeest zich in ongunstige zin ontwikkelde voor mensen met een hoge ontvankelijkheid. Dit is begrijpen waarom je zo lang onder de radar bleef, omdat de wetenschappelijke radar gericht was op het fenotypisch beeld van autisme bij jongens en mannen. Dit is fundamenteel teruggaan naar je bron, want een andere houvast is er niet, en een durven spreken vanuit je kern.

Meisjes en vrouwen met autisme maar zonder kennis van hun eigen conditie worden door hun sociale gretigheid benadeeld tegenover hun mannelijke lotgenoten. Hun sociaal sterk adaptieve houding doet hun eigen zijn verdwijnen en hen opstijgen naar een vogelperspectief van waaruit dynamieken zichtbaar worden die je vanop de grond minder goed kan waarnemen. Bovendien ontvangen ze bijzonder veel informatie door spiegeling. Kennis die ze combineren met hun intuïtie maar als antwoord daarop als een *whistleblower* uit de *Intelligence Service* getrapt worden.

Natuurlijk brengt dit verontwaardiging met zich mee.

Verontwaardiging om een categoriseren van anders-automatismen als een niet-kunnen en bij cognitief sterkere vermogens als een niet-willen. Verontwaardiging om toegedichte onvermogens die in werkelijkheid spiegels zijn voor een niet-hele samenleving. Verontwaardiging om een gebrek aan kennis in de brede samenleving over de biologie van autisme en zijn

gevoelige neurologie wat de compensatiedruk verhoogt en de persoon op verschillende niveaus in regressie doet gaan. Verontwaardiging om een onafgebroken voelen van het spanningsveld tussen de ziel en het ego van de ander, waardoor hij gevangen blijft aan de toegangspoort tussen beide werelden die het ge-weten heet. Verontwaardiging om een langzaam maar zeker ontdaan worden van de eigen waarden, een ontmenselijkende houding van de buitenwereld en het louter bovenmenselijke antwoord dat hij erop kan geven. Verontwaardiging kan constructief gekanaliseerd worden wanneer eigenliefde zich ontwikkelt, want in haar of zijn onvoorwaardelijke liefde voor de wereld, trok dat aan het kortste eind.

Onderwijs en werkgelegenheid krijgen in dit dubbelessay de aandacht, en de onderliggende lagen die het risico op uitval verhogen worden aangehaald. Zonder een minimale kennis daarover wordt niet voldaan aan de nodige voorwaarden voor een debat in dialoog. Men weet niet wie we zijn, waarvoor we staan en wat we voor de samenleving kunnen betekenen. Men weet niet wat ons referentiekader is en wat we in dat andere deel van het realiteitsspectrum zien waarop we een exclusieve kijk hebben.

Dit dubbelessay heeft de intentie wakker te schudden, niet te polariseren. Het heeft de intentie je de vraag te stellen: observeer ons en reflecteer met ons. Interpreteer wat je ziet niet vanuit je eigen referentiekader, want dan ben je in monoloog. Spiegel ons zacht en ontdek ons milde hart. Het was er steeds maar je sprak een andere taal. Leer de onze. Alstublieft.